

РЕШЕНИЕ

№ 25782

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Илиана Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4862** по описа за **2026** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба от С. Т. С., срещу Решение № 938/16.03.2026г. на Софийски районен съд, НО, 95-ти състав, постановено по НАХД № 195/2026г.

С бланкетни твърдения в касационната жалба се иска от съда да отмени решението на въззивната инстанция като неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материално правните разпоредби и при съществени нарушения на процесуалните правила.

Ответникът – началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, в депозирания писмен отговор, оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивния съдебен акт. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, XVIII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С Наказателно постановление № 25-4332-015640/04.07.2025г., издадено от началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, на касатора са наложени две административни наказания, както следва:

- „глоба“ в размер на 100лева, на основание чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП за нарушение по чл.6, т.1 от

ЗДвП и

- "глоба" в размер на 50 /петдесет/ лева, чл.183, ал.4, т.6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение по чл.104А от ЗДвП

С обжалваното решение районният съд е потвърдил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен акта, въззивната инстанция е събрала необходимите гласни и писмени доказателства, приобщила ги е по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е приел, че в нарушение и неговия извършител са безспорно установени. Също така е счел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения от процедурно естество, с които да е нарушено правото на защита на наказаното лице.

Въззивната инстанция е изяснил подробно фактическата обстановка по делото, която се споделя и от настоящата инстанция, поради което не е необходимо нейното преповтаряне.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящия касационен състав намира, че в съдебното производство пред СРС не са допуснати нарушения, които да обусловят отмяна на издаденото наказателно постановление. Касационната инстанция намира въззивното решение за правилно, като при постановяването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно, съобразно установените и приети за безспорни факти по делото, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК следва да се остави в сила. Правните изводи на районния съд са съобразени с доказателствата по делото и приложимите нормативни разпоредби. Съдът е изпълнил задълженията си по чл. 13, ал. 1; чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 2 от НПК за пълно и обективно изследване на всички обстоятелства по релевирания спор като е събрал относимите за тях доказателствени средства; надлежно е обсъдил и анализирал фактите от значение за спорното право и е извел обосновани изводи, които се възприемат изцяло. Поддържаното в касационната жалба оплакване, съставляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, са неоснователни.

Касационната инстанция намира решението за постановено в съответствие с материалния закон. Въззивният съд е изпълнил задълженията си да събере необходимите доказателства и да изясни фактическата обстановка. Фактите, които са описани в решението се приемат изцяло от касационната инстанция и се установяват непротиворечиво от писмените доказателства – акт, констативен протокол и снимков материал. Те са описани правилно в НП и в обжалваното решение, като според касационната инстанция от тях следва извод, че е установено нарушение с правна квалификация на чл. 10, ал.5 от Наредбата.

По извършеното нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП, настоящият състав съобрази, че разпоредбата задължава участниците в движението да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка, като процесният случай касае несъобразяване със светлинните сигнали, тъй като касаторът е навлязъл на кръстовището на [улица]и [улица], при забранителен червен сигнал на светофара. Направените от въззивния съд изводи са съобразени със закона и напълно се споделят от настоящия състав, с което не е допуснато нарушение на материалния закон, което да представлява касационно основание за отмяна на решението по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК.

По отношение на второто нарушение, разпоредбата на чл.104а ЗДвП забранява на водача на МПС да ползва мобилен телефон по време на управлението на автомобила без устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Граматическото тълкуване на волята на законодателя, чрез използване на глагола «ползва», а не «говори» е указание, че забраната по чл.104а ЗДвП е по-обща. Забранено е не само говореното по мобилен телефон. Забранено е ползването на телефона. Редакцията на цялото изречение «без участие на

ръцете» също е указание, че редакцията на нормата има предвид, каквото и да било ползване на телефона чрез ръце – държане, поглеждане, преместване и всички други хипотези, при които ръцете на водача са заети чрез мобилен телефон. Смисълът на забраната е очевиден - ръцете на водача на автомобила трябва да са свободни при управлението му, а не да са заети с държането на предмети, или поглеждането към предмети. В този смисъл, съставомерно за нарушението по чл.104а ЗДвП е ползването на телефона по всякакъв начин – ако лицето го държи в ръката си или извършва всякакви други операции с него, тъй като това ангажира както вниманието, така и ръцете на водача на автомобила по време на управлението. Показанията на свидетелите - очевидци, безпротиворечиво подкрепят административно наказателното обвинение, че касаторът, по време на управлението на автомобила, е ползвал мобилен телефон.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и административно-производствените правила, при правилно приложение на съответните наказателни материални разпоредби. Нарушението е безспорно установено и доводите на първоинстанционния съд в тази връзка са неправилни.

При цялостна преценка на възраженията и доказателствата, съдът намери, че обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон и процесуалните правила и като такова следва да се остави в сила.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъди претендираното от него юрисконсултско възнаграждение около минималния размер, който съдът определя в размер на 70 евро, своевременно поискани до приключване на устните състезания.

Водим от горното Административен съд-София-град, XVIII Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 938/16.03.2026г. на Софийски районен съд, НО, 95-ти състав, постановено по НАХД № 195/2026г.

ОСЪЖДА С. Т. С., с ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 70 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНО

ВЕ: